

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

7286 *PROTOCOL* addicional entre el Regne d'Espanya i la República del Paraguai pel qual es modifica el Conveni de doble nacionalitat de 25 de juny de 1959, fet «ad referendum» a Asunción el 26 de juny de 1999. («BOE» 89, de 13-4-2001.)

PROTOCOL ADDICIONAL ENTRE EL REGNE D'ESPANYA I LA REPÚBLICA DEL PARAGUAI PEL QUAL ES MODIFICA EL CONVENI DE DOBLE NACIONALITAT DE 25 DE JUNY DE 1959

El Govern del Regne d'Espanya i el Govern de la República del Paraguai;

Guiats pel desig de revisar determinades disposicions del Conveni de doble nacionalitat entre la República del Paraguai i el Regne d'Espanya de 25 de juny de 1959;

Atès que cal adaptar-lo a les noves situacions que s'han produït;

Tenint en compte el que disposa l'article 7 del Conveni;

Han acordat:

Article 1.

Amb les finalitats d'aquest Protocol:

a) «Conveni» significa el Conveni de doble nacionalitat entre la República del Paraguai i el Regne d'Espanya, signat a Madrid el 25 de juny de 1959.

b) Els altres termes tenen el significat que els atribueix el Conveni.

Article 2.

Els paraguaians i espanyols que s'hagin acollit o s'acullin en endavant a les disposicions del Conveni queden sotmesos a la jurisdicció i a la legislació del país que atorga la nova nacionalitat per a tots els actes que siguin susceptibles de produir-hi efectes jurídics directes. En tot el que no sigui incompatible amb aquesta disposició, s'aplica també a aquestes persones la legislació de la seva nacionalitat primitiva.

Article 3.

Les persones beneficiàries pel Conveni tenen el dret d'obtenir i renovar els seus passaports i altres documents d'identificació en qualsevol dels dos països o en ambdós alhora.

Article 4.

Aquest Protocol entra en vigor el primer dia del segon mes següent a aquell en què ambdues parts es comuniquin que s'han complert els tràmits interns que preveu la legislació d'ambdós països i té la mateixa vigència que el Conveni de què forma part.

Subscrit a Asunción, el 26 de juny de 1999, en dos exemplars en idioma espanyol; ambdós textos són igualment vàlids i autèntics.

Pel Regne d'Espanya,
«A. R.»

FERNANDO VILLALONGA CAMPOS

Secretari d'Estat de Cooperació
Internacional i per a Iberoamèrica

Per la República del Paraguai,

MIGUEL ABDÓN SAGUIER

Ministre de Relacions Exteriors

segon mes següent al de l'última notificació encreuada entre les parts en què es comunicaven el compliment dels tràmits legals interns respectius.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 30 de març de 2001.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

7287 *TRACTAT* d'extradició entre el Regne d'Espanya i la República del Paraguai, fet a Asunción el 27 de juliol de 1998. («BOE» 89, de 13-4-2001.)

TRACTAT D'EXTRADICIÓ ENTRE EL REGNE D'ESPANYA I LA REPÚBLICA DEL PARAGUAI

El Regne d'Espanya i la República del Paraguai, d'ara endavant «les parts contractants»,

Conscients de la importància de crear mecanismes bilaterals que permetin regular el lliurament dels delinqüents i millorar l'administració de justícia mitjançant la concertació d'un tractat d'extradició;

Amb el desig de fer més eficaç la cooperació entre els dos països en l'esfera de la prevenció i la repressió dels delictes;

Han convingut:

Article 1. *Objecte del Tractat.*

Les parts contractants convenen a lliurar-se mútuament, quan així se solliciti, de conformitat amb el que disposa aquest Tractat, les persones reclamades per ser processades o per al compliment d'una sentència dictada per una autoritat competent de la part requeridora per un delicte que doni lloc a extradició.

Article 2. *Òrgans encarregats de l'execució del Tractat.*

Els òrgans encarregats de l'execució d'aquest Tractat són el Ministeri de Justícia del Regne d'Espanya i el Ministeri de Relacions Exteriors de la República del Paraguai. Els òrgans esmentats s'han de comunicar entre si, per la via diplomàtica.

Article 3. *Delictes que donen lloc a extradició.*

1. Als efectes d'aquest Tractat, un delicte dona lloc a extradició si és punible d'acord amb les lleis de les dues parts contractants amb una pena privativa de llibertat d'una durada superior a un (1) any o una sanció més greu.

2. Quan a la sollicitud d'extradició figurin diversos delictes d'acord amb la legislació de les dues parts contractants, però algun d'aquests no compleixi el requisit relatiu a la durada esmentada de la pena, la part requerida també té la facultat de concedir l'extradició per aquests últims.

3. Quan la sollicitud d'extradició es refereixi a una persona condemnada a una pena privativa de llibertat per la part requeridora imposada per algun delicte que doni lloc a extradició i s'hagi evadit, o de qualsevol altra manera hagi eludit l'acció de la justícia, l'extradició es concedeix únicament en el cas que quedin per complir almenys sis (6) mesos de condemna.

Article 4. *Extradició de nacionals.*

1. Les parts contractants tenen la facultat de denegar l'extradició dels seus nacionals.

Aquest Protocol, segons estableix el seu article 4, va entrar en vigor l'1 de març de 2001, primer dia del